

# De Heilige Geest en het nageslacht

## Prediking over Jesaja 44 : 3-6

*‘Want Ik zal water gieten op de dorstige en stromen op het droge; Ik zal Mijn Geest op uw zaad gieten en Mijn zegen op uw nakomelingen; en zij zullen uitspruiten tussen in het gras, als de wilgen aan de waterbeken. Deze zal zeggen: Ik ben des HEEREN, en die zal zich noemen met de naam van Jacob, en gene zal met zijn hand schrijven: ik ben des HEEREN, en zich toenoemen met de naam van Israël’.*

Jesaja 44 begint met het woordje: *maar!* Dat wil zeggen: er volgt een tegenstelling met het voorafgaande. Dat is hier ook inderdaad het geval. Immers in het voorafgaande hoofdstuk (Jes. 43) heeft de Heere gezegd, dat Hij de oversten van het heiligdom zou ontheiligen, Jacob tot een ban en Israël tot een beschimping zou overgeven. Dat wijst zeer duidelijk op een oordeel over de voornaamste priestergeslachten en het volk. Jacob zal overgeleverd worden aan de wrekende gerechtigheid Gods en op Israël zal niemand meer jaloers zijn, maar iedereen zal het beschimpen. Het bederf is algemeen. Onder de uitleggers (de priesters) is er onoprechtheid en huichelachtigheid. Tijdens de ballingschap heeft het volk de voorgeschreven offers niet gebracht. God overzag dit. Zij hebben zich ook niet ingespannen God aan te roepen, maar zij hebben de Heere vermoed met hun zonden en Hem werk gegeven met hun ongerechtigheden. Israël heeft dus niets gedaan om zich de gunst des Heeren waardig te maken, maar het heeft wel alles gedaan om die gunst te verbeuren. Dat alles houdt God ons ook nu voor. Ook nu doen wij alles om die gunst ons niet waardig te maken. In dat opzicht is er niet veel veranderd. Daaruit blijkt de onmacht en de vijandschap van alle vlees. Israël wordt vroom en goddeloos op even hoop geworpen!

Daarom is het zo opmerkelijk, dat dit hoofdstuk begint met *maar*, en dat er nog iets op volgt. ‘Maar hoor nu, mijn knecht Jacob en Israël, die Ik verkoren heb. Zo zegt de HEERE, uw Maker en uw Formeerder van de moederschoot af, die u helpt: Vrees niet o Jacob mijn knecht en gij Jeschurun, die Ik uitverkoren heb’. Zie, wat hier en daar reeds doorlicht in hoofdstuk 43, wordt hier met klare woorden gezegd: Te midden van de toorn zal God *genadig* zijn! Datzelfde volk, dat door Gods wrekende gerechtigheid in de ballingschap wordt geworpen, staat onder een heerlijke belofte! ‘Ik zal water gieten op de dorstigen en stromen op het droge’. Dit is gemeente de grote verbondsbelofte voor alle tijden.

Het beeld is duidelijk. Het Oosterse land ligt uit te drogen onder de verzengende zonnestrallen en snakt naar water. Maar zie de Heere geeft regen en bij toverslag verandert alles. Het ziet in de eerste plaats op de levendmaking van het volk uit het graf van de ballingschap. Er is nog toekomst! Dank zij de Geest Gods, die ze straks in heerlijke wasdom weer in het oude land zet. Het ziet vervolgens op de uitstorting van de Heilige Geest op Israëls uitgedroogd volksbestaan. God heeft het vervuld, dat Hij water giet op het dorstige en stromen op het droge. Die Heilige Geest is eenmaal gekomen en rijst nooit meer op. Toch mogen wij bidden om de krachtige doorwerking van de Heilige Geest. Daaraan bestaat vooral in onze tijd grote behoefte. Waarheen u ook ziet, overal zijn de geestelijke akkers droog en dor.

Van verscheidene kanten wordt de vraag gesteld: ‘Wie zal ons het goede doen zien?’ Hoe wordt de Heilige Geest verkregen? Zonder de Heilige Geest is er geen zorg over de honderden en duizenden ook in onze stad, die verloren gaan, is er geen worstelen met de nood van de gemeente en van de kerk. Daarom is het zo nodig elkander op te wekken, de ogen te openen en te laten zien hoe groot de nood is! Er mogen wel allerwege bidstonden in klein verband worden gehouden over de doorwerking van de Heilige Geest, ook in onze gemeente.

Wij kunnen niets maken, maar naar Ps. 102 : 14 en 15 zijn de smarten over het gemis van de tegenwoordigheid des Heeren en het verlangen naar deze tegenwoordigheid gewisse tekenen, dat de Heere Zijn belofte weer gaat vervullen. Dan is er een medelijden met het 'gruis' van Sion.

Wanneer God ons bezoekt met Zijn Heilige Geest, gebeuren er ook nu wonderen en tekenen door het heilig Kind Jezus (Handel). Dan is er verlevendiging in het gebed, verwakking van de hoop, verinnering van de liefde. Dan hoort u de verlegenheidsvraag: 'Wat moet ik doen om zalig te worden'? Dit betekent niet, dat wij, alles wat God doet in het verborgene en in het openbaar, in deze tijd over het hoofd zien. Dit betekent ook niet, dat wij het in het schreeuwende en opzienbarende moeten zoeken, maar dit betekent wel, dat een nieuwe doorbraak van de Heilige Geest machtige perspectieven opent: Want de vervulling van deze belofte mag altijd verwacht worden. Immers deze belofte hangt geheel en al van God af en is van niets in de mens afhankelijk. Deze belofte ligt vast in Christus en is bezegeld door Zijn bloed. Daarom mag u God aan deze belofte beproeven omdat hierin het geloof volle zekerheid ontvangt. Leg de vinger er maar bij en zeg: Heere, doe gelijk gij gesproken hebt!

Wat ligt hier een grond om te pleiten ook voor de bediening des Woords! Zie af van al het zichtbare en tastbare en zie op tot deze hoge en majestueuze God! *Ik* zal! Wie kan dit nazeggen en waarmaken? Maar 'Hij spreekt en het is er, Hij gebiedt en het staat er'. Die Heilige Geest is noodzakelijk. Zijn wij er van doordrongen, dat zonder de Heilige Geest niets gebeurt? Houden wij er in de praktijk rekening mee, dat de Heilige Geest Zich nooit op zij laat zetten, dat Hij geëerd wil worden, omdat Hij met de Vader en de Zoon waarachtig en eeuwig God is? Daarom baten kunstgrepen niet, daarom redt de schijn niet! Hij komt niet in schoonschijnende woorden, maar in krachtsbetoon! Waar de Geest Gods is, is ook de betoning van de almachtige God. Daarvan doordrongen te zijn, doet ons onze onmacht levend beseffen, tot Hem op te zien en naar Hem uit te zien. De Heilige Geest wordt uitgestort op het dorstige en het droge. Het merkwaardige is altijd weer, dat Hij niet komt tot de verzadigde, maar tot de behoeftige. Aan Zijn komst tot de gemeente in haar geheel, alsook tot ieder afzonderlijk, gaat altijd de ontleding vooraf!

Van dit verlangen naar de werking van de Geest zingt David in Ps. 63 : 'O Heer, mijn ziel en lichaam hijgen en dorsten naar U in een land dat, dor en mat, van droogte brandt, waar niemand lavenis kan krijgen'. Deze belofte is eenmaal voor het eerst de *bron*, waaruit wij gelaafd worden, maar blijft het ook! Alles wat er van de Heilige Geest aan leven, vertroosting en verkwikking in ons hart afdaalt zijn beekjes gevormd, door deze bron. Velen staren naar deze uitgedroogde beekjes in hun hart en zeggen: Het was mij vroeger beter dan nu. Zij vergeten dat deze beekjes uitdrogen, maar dat deze bron altijd water opgeeft! Daarom blijft deze belofte de bron, waaruit wij met vreugde water mogen putten. Hoe ontroerend klinkt de klacht des Heeren: 'Mijn volk heeft twee boosheden gedaan: Mij de springader van levend water hebben zij verlaten en zij hebben zich bakken uitgehouwen, bakken, die geen water houden'. Daarom tot de *fontein*, tot de levende God Zelf, Die een nooit opdrogende bron is! Hij wordt niet minder van het geven! Wie in Christus gelooft, 'stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien en het zal in hem worden tot een fontein, springende tot in het eeuwig leven'. Daarom mag ik u nodigen: 'Die dorst heeft kome en neme van de wateren des levens om niet'. Ik, zegt de Heere, *zal* de dorstige geven te drinken! Niemand behoeft van dorst om te komen.

Wie meent, dat hij *recht* heeft op de Heilige Geest, aan hem gaat de Heilige Geest voorbij. Niemand, geen kring of kerk, geen persoon of instituut, heeft recht op de Geest. De woestenij van Silo, waar eertijds de tabernakel stond, de geestelijke wildernis op de plaats, waar eenmaal bloeiende Klein-Aziatische gemeenten waren, zijn ook voor ons vlammende waarschuwingen, zodat het mogelijk is, dat de Heilige Geest de kerk van Nederland verlaten kan. Daarom is ons nodig onze onwaardigheid en nietswaardigheid te beseffen en laag te bukken voor de Heere en te smeken: Wat U ons onthoudt, onthoud ons Uw Heilige Geest niet! Die Geest komt in de wildernis! Dat is een wondere belofte voor ieder, die zichzelf als onbekwaam tot enig goed en geneigd, tot alle kwaad leert kennen. Wie eigen onvruchtbaarheid beleeft, hore de belofte Gods: 'Ik zal water gieten op het dorstige en stromen op het droge'. Ga aan dit woord niet voorbij! Want hierin ligt de mogelijkheid en de werkelijkheid, dat u in Christus herschapen wordt tot een woonstede van God in de Geest.

Ongelooflijk is het wonder, dat zich voltrekt in het Oosten, wanneer na langdurige droogte de regen valt bij stromen. Reizigers worden niet moede ons te verhalen, hoe voor de regen het gehele landschap dat dor is en na de regen plotseling alles verandert. Veel sneller nog dan bij ons weeft zich het groene grastapijt en schieten de bloemen in fantastische kleurenpracht omhoog. Zo is het ook in het geestelijk leven. Het behoeft geen veertig jaar te duren, voordat u tot het volle heil in Christus komt! Wij leven door de Heilige Geest in een week, maand of jaar meer dan anders ons gehele leven. Alles is afhankelijk van de werking van de Heilige Geest.

Ongelooflijk is ook de *inwendige* verandering, wanneer God Zijn belofte vervult: 'Ik zal Mijn Geest in het binnenste van u geven en Ik zal rein water op u sprengen en Ik zal maken, dat u in Mijn instellingen wandelen zult'. U zegt: Ik ben onrein en bezoedeld. Dit water reinigt! De Geest komt nooit in de eerste plaats met Zichzelf, maar met Christus bloed dat reinigt van alle zonden. Nooit komt de Geest zonder het bloed van Christus. Door de reinigende kracht van het bloed, bindt de Geest ook de strijd aan met de inwonende zonde, die er wel is en blijft, maar geen heerschappij mag hebben. Dat is niet alleen vergeving, maar ook heiliging. Hij vernieuwt tot het evenbeeld van Christus. Daartoe strijdt Hij, lijdt Hij smarten en worstelt Hij in onze harten om het werk van Christus tot gelding te brengen.

Een ander zegt: Ik ben krachteloos en uitgeteerd. Hier is water, dat verkwikt en verfrist! God sterkt altijd ter rechte tijd onze krachten. Dit alleen verzadigt! Al het andere van de hoogste culturele genieting tot de laagste zinnelijke begeerte, verkwikt en verzadigt niet! Daarvoor is ons hart te groot. De eeuw is in ons hart gelegd. Verzadiging is er alleen in God. Dan smaken wij waarachtig genot. Immers de vruchten van de Geest zijn: liefde, blijdschap, vrede en leven. David zegt: Gij hebt mij meer vreugde in 't hart gegeven dan anderen, die Gij een overvloedige oogst gegeven hebt.

Er staat, dat God dat *uitgieten* zal! Geloven wij, dat God dat ook vandaag kan doen? Heb maar grote gedachten van God! Het merkwaardige is, dat wanneer God Zijn Geest op de Pinksterdag uitgiet, rijen van mensen allereerst onderstboven gaan door de steek van de Geest. Zo doet Hij vandaag nog! Hij doorsteekt ons en verbreekt ons om dan te zijn een Geest der gebeden (want zie hij bidt) en een Geest des geloofs en der liefde.

Hier spitst de belofte zich toe op het zaad, op de nakomelingen. Hoor maar: 'Ik zal Mijn Geest op Uw zaad gieten en Mijn zegen op uw nakomelingen'. Wonderlijk is het verband van de zegen in de geslachten! Nee, genade is geen erfgoed, ook geen geboorterecht! Elk geslacht opnieuw heeft de wedergeboorte uit de Heilige Geest nodig. Ook onze kinderen zijn kinderen des toorns, die in het Rijk van God niet kunnen komen, tenzij zij opnieuw geboren worden. Maar ook onze kinderen komt de belofte toe, ook deze belofte van de Heilige Geest.

Israël van die dagen leefde in de verschrikking van de ballingschap. Zouden zij uitgeroeid worden? Wie onder hen enig geestelijk gevoel had, kromp ineen onder de ontzettende oordeelsprediking van de profeten. Is het nu anders? Maken het volk en de kerk zich niet rijp voor de oordelen? Krimpt ook nu niet menig ouderhart ineen, wanneer het denkt aan de toekomst der kinderen?

Hoor de belofte: 'Ik zal Mijn Geest gieten op uw zaad en Mijn zegen op uw *nakomelingen*'! Ouders, hier ligt een belofte. Denkt u daaraan? Bent u ermee bezig? Ziet uw kinderen daarop aan? Leer uw vinger hier bij deze belofte te leggen. Dit is dezelfde belofte, die wij vinden in het doopsformulier: *'Als wij gedoopt worden in de Naam van de Heilige Geest zo verzekert ons de Heilige Geest door dit heilig sacrament, dat Hij in ons wonen en ons tot lidmaten van Christus heiligen wil, ons toe-eigenende hetgeen wij in Christus hebben, namelijk: de afwassing onzer zonden en de dagelijkse vernieuwing van ons leven, totdat wij eindelijk onder de gemeente der uitverkorenen in het eeuwige leven onbevlekt zullen gesteld worden'*. Is de ontkerstening in en vanuit de gezinnen niet grotendeels te wijten aan het gebrek aan onderwijs?

Hoe nodig is het worstelend gebed in de binnenkamer: Heere, wil dit aan Annie en Marie, aan Jan en Cor vervullen! Maar ook hoe nodig is het de kinderen te wijzen naar hun gedoopte voorhoofden en dat teken en zegel in het onderwijs te verklaren. Zeg uw kinderen maar: God gaf je in de Doop een brief mee, waarin staat: In welke nood je ook komen mag, in welke zonden je ook gevallen bent, hoe groot die zonden ook zijn, Hier, in deze brief staat, dat je altijd je tot die God mag wenden! In welke aanvechting je ook komt, hoezeer het ongeloof ook woedt, God is voor jou dag en nacht te spreken. Is dat niet duizelingwekkend? Wanneer iemand in onze gemeente particulier van de Koningin de verzekering ontvangt, dat hij te allen tijde, in welke nood ook, tot haar mag komen, dan zou deze persoon dat een ieder vertellen. Maar wanneer de Koning der koningen, de Heere der heirscharen dit zegt tot een nietig en zondig menskind, zal het hem dan niet een eeuwige aanklacht zijn, wanneer hij dit voorrecht niet acht? Wat een verantwoordelijkheid voor jullie jongens en meisjes! Wanneer in jullie hart overtuigingen van de Heilige Geest zijn, wanneer daar trekkingen zijn naar de Heere, wanneer er ritselingen zijn van geestelijk leven, wanneer daar een uitspruiten gevonden wordt als wilgen aan de waterbeken, dan is dat van God de Heilige Geest!

Wanneer er dan onder de jongeren zijn, die delen in deze zegeningen, vergeet dan niet dat voorgeslacht, dat reeds op het kerkhof ligt of aan het verdwijnen is. Vergeet niet, hoeveel gebeden er liggen aan de genadetroon. Vergeet niet, jongens en meisjes, hoe jullie ouders avond aan avond voor jullie bidden en misschien wel worstelen. Die gedoopte voorhoofden zijn ontroerende getuigenissen van de trouw van God. Hoe zwaar moet het dan zijn onder de tucht en de vermaning van de Heilige Geest en de voorbede van de gemeente en de ouders te zondigen, de wereld te dienen en verloren te gaan. Ook onder de lezers zijn er wel, die vermaand zijn door stervende ouders. Kom nu nog tot het buigen en vraag: Heere, vervul deze belofte ook aan mij! Het geloof in oefening betreft zich ook op het nageslacht. De Heere is vrij in het vervullen van Zijn belofte, maar klem u vast aan Hem. Ontroerend is de gedachte, dat ons nageslacht in de macht van het nihilisme en het modernheidendom zou ondergaan. Welk een genade, wanneer getuigd mag worden: Ziehier ik en de kinderen, die Gij mij gegeven hebt.

De Heere verzekert de groei. Zij *zullen* uitspruiten tussen het gras als de wilgen aan de waterbeken. Zie op tot de Heere! Zie niet in de eerste plaats naar uw kinderen, maar op de God des Verbonds. *Hij* is getrouw! Hij zal Zijn waarheid nimmer krenken, maar eeuwig aan Zijn verbond gedenken! Overvloedig is de groei in het Oosterse landschap na de regenval. Zo is ook de groei in het geestelijk leven overvloedig na de uitgieting van de Geest. Zij zullen uitspruiten tussen het gras als de wilgen aan de waterbeken. Hier wordt de wilg genoemd als het beeld van de vruchtbaarheid. De wilg tiert alleen aan het water. Zo is het bij ons, zo is het ook in het Oosten. De wilgen worden gevonden aan de Jordaan en aan de riviertjes en beken, die daarin uitmonden. De Bijbelschrijvers gebruiken graag dit beeld voor de groei van de rechtvaardigen. 'Want hij zal zijn als een boom, geplant aan waterbeken, die zijn vrucht geeft op zijn tijd, en welks blad niet afvalt; en al wat hij doet, zal wel gelukken'.

Zo waar er in het geestelijk leven een begin is, zo waar is er ook een voortgang, een groei. Hoezeer bloeit door de bevochtiging met de Heilige Geest de diepe vreze Gods op. Het geloof komt in oefening, komt naderbij, dan toen wij eerst geloofden, de hoop wordt verlevendigd, de liefde wordt uitgestort in het hart. De ootmoed en de lijdzaamheid gaan gepaard met hemelse overdenkingen. Meen niet, dat deze groei zonder schokken voortgaat. Zie maar naar de wilg. Aanvankelijk is het zo'n lange sliet, die al maar in de hoogte groeit. Zo is het ook met pas bekeerden, die iedereen boven het hoofd groeien. Wat doet nu een boer? Hij neemt een stok met een ijzer (scherp geslepen) aan het eind en de hamer (sleg) komt erbij en de kroon wordt er uit gehakt. Nooit gezien? Zo doet God ook. Dat brengt menigeen in verwarring wanneer hij of zij geestelijk 'gehalveerd' wordt. Maar zie, op deze wijze wordt de wilg pas echt vruchtbaar, dank zij het geplant zijn aan de beek. Overal spruiten nieuwe loten uit en in plaats van een recht opgaand stuk, komen er meerdere takken, ja op de duur zelfs veel takken! Ja, al zou u de wilg tot aan de wortel vellen, er spruiten weer nieuwe twijgen uit de tronk!

Wonderlijke groei! Wonderlijke bevochtiging! Nu gebeurde het in het Oosten vaak, dat bij de uitgedroogde beken de wilgen verdorden. Zo ook staan er ook zovelen in de gemeente, die wegwijnen. Hier is nieuwe groei gewaarborgd, dank zij de hernieuwde uitgieting van de Geest des Heeren. En — vergeef me het beeld — soms is een knotwilg zo uitgehold, dat deze op omwaaien staat bij de eerste de beste rukwinden. U stelt de vraag: Is er nog leven in of is hij al dood? Zo ook staan ouderen al met een been in het graf, maar geen geestelijk leven alles is dood! Maar zie, daar ontspringt toch nog een loot! Zo is het ook nu nog mogelijk, dat er in oude en verdorde levens nieuw leven ontstaat door de Heilige Geest. Buig uw oude knieën en zeg maar stamelend: Heere zo'n oude zondaar ben ik! Amen, Heere, vervul deze belofte aan mij!

Tenslotte eindigt de profeet in een ander beeld. In machtig perspectief ziet hij Israëls nageslacht komen tot God, ja ook de *heidenen* zullen delen in dit heil. Deze zal zeggen: 'Ik ben des HEEREN en die zal zich noemen met de naam van Jacob en gene zal met zijn hand schrijven: Ik ben des HEEREN en zich toenoemen met de naam van Israël'. Gezegende groei! Gezegende vrucht! De vrucht is gewaarborgd niet in onze werkzaamheden, maar in Gods werkzaamheden. Let op het woord: *zal!* Zij zullen komen door de werking van de Heilige Geest. Gods verkiezende genade staat er borg voor, dat het gebeuren zal!

Vanwaar komen zij? Meestal van een zijde, vanwaar wij ze het minst verwachten. Gods wegen zijn anders dan de onze. Vele eersten zullen de laatsten zijn en vele laatsten de eersten. De een komt uit een godvruchtig geslacht en is van de jeugd af bearbeid door de Heilige Geest, getrokken door de koorden van Gods goedertierenheid. Hij of zij is misschien wel een tijdlang een vrome jongen of meisje geweest, totdat het God behaagt te leren, dat ook hij of zij als een goddeloze gerechtvaardigd moet worden.

De ander had er nooit van gehoord; maar is door Gods wondere leiding in aanraking gekomen, niet met de schijn, maar met het wezen van de dienst des Heeren. Een derde heeft de zonde ingedronken als water, maar is door almachtige genade staande gehouden en als een brandhout aan het vuur ontrukkt. Aan allen wordt vervuld: Zij *zullen* komen met smeking en geweent! In machtig geloofsperspectief zien wij ze ook nu komen, verloren zonen en dochteren om Christus aan te nemen als Verlosser en Zaligmaker.

Want dat wil toch zeggen: Ik ben des HEEREN? Ik ben *voor* de HEERE en *van* de HEERE! Het gaat er hier om Christus aan te nemen, niet op lichtvaardige gronden, maar op de eeuwige rechtsgronden, die de Heere stelt. Misbruik heft het rechte gebruik niet op! Zovelen Christus aannemen, verleent God macht Gods kinderen genaamd te worden. Dan aanvaarden wij het verbond in de Verbondsmiddelaar. Het is dus het aannemen des geloofs van Christus om al Zijn weldaden! Dat geschiedt hier vrijmoedig. Het wordt openlijk beleden: Ik ben van en voor de HEERE. Dat wil zeggen: Ik ben in leven en sterven het eigendom van Jezus Christus. Wanneer wij van de HEERE zijn, zijn wij ook van Zijn genade.

Sommigen die zich het eigendom des HEEREN weten, blijven op zichzelf staan. Zij zijn te goed voor een gemeente en de gemeente heeft aan hen niet veel. Zij zetten een licht onder een korenmaat. Anderen voegen zich lichtvaardig bij de gemeente, maar zij geven zich niet over aan de HEERE. Daarom heeft de gemeente ook niets aan hen. Gelukkig wanneer het waar is, wat de apostel zegt: Zij gaven zich eerst aan de HEERE en daarna aan ons. Dan gaat er zegen van uit! Dat wij dit vrijmoedig getuigenis horen, mogen ook uit de mond van hen, die korter of Langer tijd geleden zich bij de gemeente voegden. Dan zullen ze ook komen met brandende harten en vragen: Zeg maar, wat ik doen kan. Immers de velden zijn wit om te oogsten ook in onze gemeente, maar de arbeiders zijn weinigen. Kom leeft u nog onbewogen voort, terwijl duizenden geestelijk ondergaan?

De volgende noemt zich met de naam van Jacob. Hij sluit zich dus aan bij het volk uit Jacob gesproten als prozeliet. Met geestelijke banden is hij verbonden aan dit volk. Door Gods genade leert hij eenzelfde leven kennen als Jacob. Zo is het nog. Ook nu kan het leven van Jacob lichten, omdat eenzelfde leven in ons is. *Jacob*, - dat is bedrieger, worstelaar, zondaar- . Ook nu zijn er die zichzelf niet zo'n beste naam geven. Immers Jacob heeft niet zo'n goede klank. Tenslotte komt er een, die eigenhandig schrijft: Ik ben des HEEREN. Dat drukt uit de beslistheid van de keuze. In dit woord 'schrijven', klinkt door het *bedekken*. Dan zou dit betekenen, dat hij *over* zijn eigen naam schrijft de grote Naam des HEEREN. Die Naam is zo groot en uitgestrekt, dat deze onze naam geheel bedekt. Hij noemt zich toe met de naam van *Israël*. Israël, dat is de *ere*naam. Jacob is de arme *zondaars*naam. Israël is de naam, die God geeft aan de worstelende Jacob aan de Jabbok, toen hij overgoten met het licht van Gods genade uit de worsteling hinkende te voorschijn kwam. Jacob, dat is de naam die wij ons zelf geven; Israël, Vorst Gods, dat is de naam die God ook vandaag nog geeft aan hen, die worstelen met God. Ja, in de vrijmoedigheid des geloofs wordt beslag gelegd op die naam.

Een christen te zijn is meer dan van adel te zijn; een christen is een vorst Gods, een huisgenoot en medeburger van God en een erfgenaam van het eeuwige leven. De koningin van Engeland in al haar vorstelijke waardigheid haalt niet bij de glans, die God legt op een volk van zondaren. Dat ook nu velen de goede keus mogen doen: 'Uw volk is mijn volk en uw God is mijn God'. 'Ik ben een vriend een metgezel van allen, die Uw Naam vrezet'. Er staat: deze, die en gene. Dat wil zeggen: God wijst ze als met Zijn vinger aan. Ook door middel van deze regels. Genade is altijd particulier. Daarom is er aanleiding tot de vraag: Heeft u er deel aan? Heeft u door genade het verbond ingewilligd? Onderzoek uzelf! Onze werkelijke toestand is door en door rampzalig. Het loopt zonder geloof en bekering op een eeuwige ondergang uit. Heeft u deze toestand waarlijk eenmaal ernstig overwogen? Denk aan uw ziel! Zie op Hem en wordt behouden! De Heere wil er om gebeden zijn.

Hij heeft de beloften in Zijn Woord gelegd: 'Bidt en gij zult ontvangen; klopt en U zal worden opengedaan; zoekt en gij zult vinden'! Voor een ieder die dit genadevoorrecht ontving, geldt: Gij zult Mijn getuigen zijn! In dit gij zult klinkt in de eerste plaats een *belofte* door en verder een *opdracht*! Want door dit getuige zijn, zal de Heere er toebrengen!

Ds. G. Boer, Gouda, Juni 1953